

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: J. P., nar. X
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 1 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021, č. j. KrÚ-48369/2021 OKSCR OKPP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Králíky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 10. 2019, č. j.

MUKR/12337/2019/OVTS/AH. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím vydal závazné stanovisko, kterým označil za nepřijatelné provedení prací na základě žádosti žalobce ze dne 26. 11. 2012, konkrétně dočasného osazení výplní 6 kusů okenních otvorů v 2. nadzemním podlaží uličního průčelí domu č. p. X ve X ulici v X (dále jen „nemovitost“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů považoval za nezákonná a nepřezkoumatelná. Správní orgány porušily zásady své činnosti a principy správního řízení. Žalobce namítal, že v odvolacím řízení nebyly dostatečně vypořádány jeho námitky. Tvrdil, že správní orgány pochybily při aplikaci ustanovení § 14 odst. 2 a násl. zákona č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči (dále jen „zákon o státní památkové péči“). Žádný právní předpis totiž nestanoví, že se předmětná nemovitost nachází na území městské památkové zóny (dále jen „MPZ“). Správní orgány svá rozhodnutí založily na dvou podkladech – vyhlášce Východočeského krajského národního výboru o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích ze dne 17. října 1990 (dále jen „vyhláška KNV“) a tzv. mapy památkové zóny Králíky (dále jen „mapa památkové zóny“). Tyto podklady však předmětné skutečnosti neobsahují ani nedokládají. Správní orgány tyto právní předpisy aplikovaly a interpretovaly v rozporu s principy demokratického právního státu. Vyhláška KNV je pro svoji neurčitost neaplikovatelná, území památkových zón nijak nevymezuje. Nelze z ní určit, které ze dvou obcí s názvem Králíky na území tehdejšího Východočeského kraje se daná ustanovení nařízení týkají. Absence vymezení území jednotlivých památkových zón ve vyhlášce KNV, jakožto jednoho ze dvou základních předpokladů pro platné vyhlášení památkové zóny podle § 6 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění účinném kde dni 17. října 1990, má za následek neplatné vyhlášení památkové zóny Králíky. Mapu památkové zóny města Králíky nelze považovat za právní předpis a není ani přílohou vyhlášky KNV. Mapa památkové zóny neprošla legislativním procesem (nebyla řádně vyhlášena), není přílohou žádné vyhlášky a nemůže tak na jejím základě dojít k omezení vlastnického práva žalobce tím, že jeho dům bude na základě takového dokumentu pokládán za součást MPZ. Žalobce navrhoval, aby soud aplikoval ustanovení čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR a posoudil soulad jiného právního předpisu, zde vyhlášky KNV a mapy památkové zóny se zákonem, a to včetně aplikace testu čtyř kroků v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. PL ÚS 63/04.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgány nerespektovaly právní závěry soudů, především pak provedení testu proporcionality. Správní orgány se jednostranně zabývaly jen veřejným zájmem, tedy památkovou ochrannou, ostatní hlediska zcela pominuly.
4. Žalobce napadl nezákonné zadání znaleckého posudku a nezákonnost jeho provedení jako důkazu. Správní orgán přistoupil k ustanovení znalce, aniž by byly naplněny podmínky stanovené správním řádem. Správní orgán zadal znalci posouzení otázek, které jsou de facto posouzením skutečného stavu věci či hodnocením právních otázek. Žalobce dále napadal obsah znaleckého posudku, a to především závěr o exponovanosti místa z hlediska posouzení kulturně historických hodnot objektu; tvrzení znalkyně v tomto směru označil za obecná a nepodložená. Za nesprávné označil i hodnocení otázky havarijního stavu oken. Správní orgán znalecký posudek privilegoval před ostatními podklady a při jeho hodnocení nerespektoval zásadu volného hodnocení důkazů.

5. Žalobce dále vytýkal žalovanému vady dokazování. Namítal nezákonnost podkladů, které správní orgán získal z webových stránek a které nebyly součástí spisu, čímž mělo být porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vytýkal dále absenci základního důkazního materiálu, a to fotodokumentace předmětných oken. Žalobci bylo sděleno, že fotografie nejsou součástí spisu, ale byly pořízeny jen pro potřebu soudní znalkyně. Správní orgán tak nezákonně přenesl povinnost pořízení důkazního materiálu na soudní znalkyni. Žalobce dále namítal vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost stanoviska Národního památkového ústavu.
6. Závěrem žalobce poukázal na rozdílnou praxi správních orgánů, kdy v prostředí městské památkové zóny dochází k povolování výměny střešních krytin za krytiny z recyklovaného plastu, přičemž žalobci není povolena výměna oken za okna s plastovou výplní. Takovou praxi správních orgánů žalobce shledal diskriminační.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám uvedl, že podle vyhlášky KNV jsou hranice památkových zón vyznačeny v plánech památkových zón, což je mapa památkové zóny města Králíky. Ta je součástí vyhlášky. Připomněl, že žalobce v minulosti podal žádost o určení vztahu podle § 142 zákona o státní památkové péči. Podrobný popis schvalovacího procesu tohoto podzákonného právního předpisu je tak uveden v rozhodnutí o rozkladu č. j. MK 12763/2017 OLP ze dne 7. 4. 2017, které žalovaný přiložil k vyjádření; toto rozhodnutí potvrdilo, že předmětná nemovitost se nachází na území památkové zóny města Králíky. V dané věci podal žalobce správní žalobu, která byla zamítnuta, stejně jako i následná kasační stížnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, sp. zn. 9 As 2/2021). Námitky směřující k zákonnosti, platnosti a účinnosti předmětné vyhlášky řešil také Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v řízení ve věci sp. zn. 52 A 22/2013; rozsudkem ze dne 5. 6. 2015, č. j. 52 A 22/2013-40 byla žaloba zamítnuta. Je tak nesporné, že se v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí na území města Králíky nacházela MPZ a předmětný dům žalobce č. p. X se nacházel na jejím území.
8. V dalších námitkách převážně procesního charakteru žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se s těmito (odvolacími) námitkami dostatečně vypořádal. Odkázal také na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž bylo popsáno, jakým způsobem byl proveden test proporcionality během správního řízení. K napadenému znaleckému posudku žalovaný uvedl, že znalecký posudek vyhotovila znalkyně, ale rozhodnutí ve věci učinil správní orgán prvního stupně. K provedení znaleckého posudku přistoupil správní orgán prvního stupně, neboť byl vázán právním názorem odvolacího orgánu i správního soudu. Žalovaný uvedl, že správní spis obsahuje fotodokumentaci oken, kterou do spisu založil správní orgán prvního stupně. Chybějící podklad, informace z webových stránek, byl do spisu během odvolacího řízení doplněn a tato vada řízení tak byla odstraněna. Exponovanost místa označil žalovaný za dostatečně prokázanou. V řízení postupovaly správní orgány v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a spis obsahuje všechny podklady pro rozhodnutí v písemné podobě. Ohledně námitky diskriminačního přístupu správních orgánů při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 s. ř. s.).
10. Žaloba není důvodná.
11. Pokud jde o dosavadní průběh správního řízení, krajský soud konstatuje, že dne 26. 11. 2012 podal žalobce správnímu orgánu prvního stupně žádost o vydání závazného stanoviska ve věci dočasného osazení výplní 6 kusů okenních otvorů ve 2. nadzemním podlaží uličního průčelí domu č. p. X ve X ulici v X. Okna navržená k osazení byla v žádosti popsána jako plastové výplně takového členění a barevnosti, aby co nejvíce vzhledově odpovídaly oknům současným tak, aby nedošlo k významnému zásahu do vzhledu domu s tím, že tvar, členění a další podrobnosti by byly přizpůsobeny dohodnutým požadavkům orgánu státní památkové péče. V průběhu správního řízení rozhodoval správní orgán prvního stupně celkem šestkrát, a to vždy tak, že výměna oken je z hlediska zajmu státní památkové péče nepřipustná. První rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 30. 11. 2012, č. j. 6639/2012/ŠKT/JD, bylo odvolacím správním orgánem zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, když další rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 3. 7. 2013 bylo pro vady řízení zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 31. 3. 2014, č. j. 52 A 84/2013-35. Následné prvoinstanční rozhodnutí ze dne 19. 9. 2014, v němž správní orgán vycházel mimo jiné také z vyjádření odborné organizace státní památkové péče, bylo odvolacím správním orgánem zrušeno a vráceno k novému projednání. V pořadí čtvrté rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 6. 3. 2015, doplněné o nové podklady, bylo opětovně odvolacím orgánem zrušeno pro nedostatek podkladů pro skutkový závěr o exponovanosti umístění domu žalobce, který by odůvodňoval vydání závazného stanoviska o nepřipustnosti osazení plastových oken. Správní orgán prvního stupně – vázán právním názorem odvolacího správního orgánu – následně ustanovil znalkyni Mgr. Lucii Augustinkovou, Ph.D., provedl místní šetření, a následně v návaznosti na obsah znaleckého posudku i na základě dalších podkladů vydal v pořadí páté rozhodnutí ze dne 17. 5. 2019. To bylo z důvodu procesního pochybení opět zrušeno a vráceno k dalšímu řízení. Následně správní orgán prvního stupně vydal v pořadí šesté rozhodnutí ze dne 31. 10. 2019, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím. Krajskému soudu je také z úřední činnosti známo, že souběžně s tímto správním řízením byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 5 As 403/2020-45, zamítnuta kasační stížnost žalobce ve věci správního řízení, zahájeného v roce 2009 na základě žádosti P. P., jehož předmětem bylo posouzení přípustnosti plánovaných stavebních prací, jež měly – ve stručnosti – spočívat ve výměně dřevěných oken za okna plastová. Předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem tak byly námitky z podstatné části totožné jako v nyní projednávané věci.
12. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalobní námitky jsou z podstatné části opakováním námitek odvolacích, vypořádaných ve správním řízení. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného tvoří pro účely soudního přezkumu jeden celek. Pro soudní přezkum je proto podstatné, jak se s obdobnými odvolacími námitkami vypořádal žalovaný. Soudní přezkum správního rozhodnutí není pokračováním správního řízení a není ani další přezkumnou instancí. Soud proto může odkázat na odůvodnění odvolacího

orgánu, pokud toto nese veškeré znaky a náležitosti odvolacího rozhodnutí a přitom vyčerpává objasnění vyvrácených odvolacích důvodů žalobce. K takovému závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017-43 (bod 14 - 16), kde uvedl: „*Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze vykládat jako povinnost detailně odpovědět na každou námitku. (...) Jestliže se tedy krajský soud ztotožní se závěry učiněnými správním orgánem a toto rozhodnutí je důkladné a je z něj zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodování řídil, nebylo by praktické ani časově úsporné, aby bylo řečeno v rozhodnutí krajského soudu stejnými slovy v podstatě to samé, v takovém případě je vhodnější si takové závěry osvojit právě se souhlasnou poznámkou.*“ K tomu je vhodné ještě poznamenat, že podstatnou část žalobních námitek již žalobce vznesl v předchozím řízení před soudem, přičemž takové námitky byly soudem řádně vypořádány.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

13. Před posouzením jednotlivých žalobních námitek se krajský soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, nelze vůbec věcně posuzovat jeho zákonnost a správnost. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud bez jednání zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Rozhodnutí je srozumitelné, pokud je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Podle názoru krajského soudu napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí, a proto námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval a neopomenul účastníkovy námitky. Stejně tak z odůvodnění plyne vztah mezi skutkovou stránkou věci na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry lze považovat za srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu ve skutkových zjištěních. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného lze seznat, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že námitky žalobce jsou nedůvodné a prvostupňové rozhodnutí je správné. Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi jím uplatněnými námitkami; napadené rozhodnutí tak není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti a krajský soud se jím mohl věcně zabývat.

K námitce neexistence městské památkové zóny

14. V prvním žalobním okruhu žalobce namítal neplatnost vyhlášky KNV a s tím související neexistenci památkové zóny v místě, kde se nachází předmětná nemovitost. S touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal odkazem na rozhodnutí ministra kultury ze dne 7. 4. 2017, č. j. MK 12763/2017 OLP, kterým bylo potvrzeno, že se dům žalobce nachází na území památkové zóny X. Touto námitkou se také opakovaně v průběhu řízení zabývaly správní orgány a vypořádal se s ní i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 As 403/2020-45. Ze závěrů tohoto rozsudku bez

pochybností vyplývá, že „*městská památková zóna X byla řádně prohlášena – a to vyhláškou KNV, jejíž nedílnou součástí je i vyznačení území památkové zóny, v němž se bezpochyby nachází i nemovitost stěžovatele*“. Závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, neboť ta se týká stejného předmětu řízení. Krajský soud proto považuje za nadbytečné se těmito námitkami podrobněji zabývat, neboť byly beze zbytku vypořádány uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, krajský soud se s tímto posouzením věci ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Námitky žalobce směřující proti právním předpisům, na jejímž základě bylo dané území včetně předmětné nemovitosti prohlášeno za památkovou zónu, tak krajský soud neshledává nedůvodnými.

K námitce nezákonnosti prováděných důkazů a dalších procesních vad

15. Další okruh žalobních námitek směřoval proti způsobu provádění dokazování správními orgány. Žalobce především namítal nezákonnost ustanovení znalce a provedení důkazu znaleckým posudkem. Žalovaný se touto námitkou zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí: poukázal na to, že znalecký posudek zadal správní orgán prvního stupně pro posouzení odborné otázky podstatné pro řízení, jsa vázán právním názorem správních soudů. Totožnou námitkou se zabýval i Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku. Krajský soud tak i v tomto případě přejímá jeho závěry, které vycházejí z toho, že podle § 56 správního řádu platí, že „*závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce*“. Správní orgány v průběhu řízení vycházely z odborného vyjádření orgánu státní památkové péče – Národního památkového ústavu, které si vyžádaly. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla opakovaně rušena odvolacím správním orgánem a v souladu s právním názorem správního soudu vysloveným v rozsudku v rámci soudního řízení úzce souvisejícího s předmětným správním řízením přistoupil správní orgán zcela správně k ustanovení znalce. Vypracování znaleckého posudku bylo zadáno za účelem odborného posouzení exponovanosti místa předmětné nemovitosti z hlediska historicky kulturního významu, a z uvedeného hlediska též posouzení vhodnosti materiálu pro výměnu oken v dané nemovitosti. Je zcela žádoucí, pokud správní orgán v rámci řízení přistoupí k vypracování znaleckého posudku s cílem získat odborně erudovanou odpověď na otázky, jejichž zodpovězení si žádá potřebnou kvalifikaci a odborný přístup. Znalec měl odborně posoudit skutečnosti směřující k vyřešení odborných skutkových otázek a nikoliv otázek právních, jak namítá žalobce. Námitku nezákonného provedení důkazu znaleckým posudkem krajský soud tak neshledal důvodnou.
16. Jako nedůvodné je pak třeba vyhodnotit i námitky k obsahu posudku. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud konstatuje, že ze závěru znaleckého posudku vyplývá, jakými skutečnostmi je dána exponovanost místa předmětné nemovitosti. Nelze přisvědčit ani námitce ohledně posouzení havarijního stavu oken. Předně toto posouzení nebylo předmětem znaleckého zkoumání. A pokud znalkyně v posudku konstatuje, že předmětná nemovitost není v havarijním stavu, a proto se i na dočasnou výměnu oken vztahují stejné zásady jako pro výměnu trvalou, nemá krajský soud důvod tento znalecký závěr zpochybňovat, i s ohledem na fotodokumentaci předmětné nemovitosti, která je součástí posudku a z níž je stav nemovitosti patrný. K namítanému porušení zásady volného hodnocení důkazů bezdůvodným upřednostněním

znaleckého posudku krajský soud konstatuje, že ani tato námitka není důvodná. Z rozhodnutí správních orgánů se podává jasné zdůvodnění, jak při hodnocení všech podkladů pro vydání rozhodnutí postupovaly a jakými úvahami byly vedeny.

17. Krajský soud musí také odmítnout námitku absence základního důkazního materiálu - fotodokumentace předmětných oken pro nedůvodnost, a to s odkazem na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s touto námitkou vypořádal konstatováním, že správní spis obsahuje 5 fotografií předmětných oken, když o jejich vložení do spisu byl učiněn písemný záznam ze dne 2. 9. 2019, č. j. 13586/2014. Důvodná není ani námitka chybějících podkladů - informací z webových stránek ve spise, neboť tyto byly odvolacím správním orgánem do spisu doplněny. Byť se jednalo o vadu řízení způsobenou správním orgánem prvního stupně, žalovaný tuto vadu zhojil v rámci odvolacího řízení. Žalobci v důsledku vady řízení před správním orgánem prvního stupně nevznikla újma.
18. Neobstojí ani obecná námitka porušení zásady písemnosti, neboť veškeré podklady, na základě nichž bylo rozhodováno, byly správními orgány pořízeny a založeny ve spise v písemné podobě. Pokud správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že se řídil vlastním názorem učiněným na základě znalosti a posouzení místa, krajský soud nevidí důvod tento postup žalovanému vytýkat.
19. K námitce porušení zásady volného hodnocení důkazů ve spojitosti s posouzením odborného vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 7. 10. 2019, č. j. NPU - 361/74178/2019, krajský soud konstatuje, že vyjádření Národního památkového ústavu hodnotily správní orgány - v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů - jako jakýkoli jiný důkaz, jak ostatně správně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí. Stejně jako žalovaný, ani krajský soud neshledává toto vyjádření neodborným ani vnitřně rozporným, jak je v žalobě namítáno. Za podstatné v dané věci krajský soud také považuje to, že zamítavé stanovisko k výměně dřevěných oken za plastová je konzistentní již od počátku řízení.
20. Podle žalobce správní orgány nerespektovaly závazný právní názor vyslovený soudy tj. provedení testu proporcionality. Tuto námitku žalobce rovněž vznesl již v odvolacím řízení. Žalovaný ji vypořádal tak, že odkázal na prvostupňové rozhodnutí, kde správní orgán aplikoval zásadu proporcionality. Krajský soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že v tomto předcházejícím správním řízení byla zásada proporcionality řádně aplikována. Na str. 5 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou úvahy správního orgánu ohledně této zásady srozumitelně popsány. Z dané části odůvodnění vyplývá, že správní orgán v užším smyslu této zásady porovnával cenu plastových a dřevěných oken v základní variantě. Byl si vědom finanční úspory při pořízení levnějších plastových oken, nicméně i tak dospěl k závěru, že požadavek žalobce na levnější variantu nemůže být nadřazen veřejnému zájmu na ochraně památek. Správní orgán prvního stupně rovněž uvedl, že žalobci byla opakovaně nabízena možnost refundace zvýšených nákladů při pořízení dřevěných oken z fondu památkové péče i z Programu podpory kultury a památkové péče, včetně pomoci s podáním takové žádosti. Žalobce však tuto nabídku oslyšel, neprojevil o ni zájem. Z uvedeného tedy nelze učinit závěr, že by správní orgány rezignovaly na aplikaci zásady proporcionality. Nelze ani učinit závěr, že by správní orgány bez náležitého zvážení stavěly do popředí zájem na ochraně veřejného zájmu.

Naopak je zřejmé, že správní orgán zvažoval, zda v tomto konkrétním případě je omezení vlastnického práva žalobce proporcionální veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality. Tato námitka žalobce proto neobstojí. Stejný závěr k provedenému testu proporcionality zaujal také Nejvyšší správní soud v již opakovaně zmiňovaném rozsudku.

21. V posledním bodu žaloby se žalobce ohrazuje proti údajně svévolnému a diskriminačnímu přístupu správních orgánů. Upozornil, že v prostředí městské památkové zóny dochází k povolování výměny střešních krytin za krytiny z recyklovaného plastu. I touto námitkou se dostatečně zabýval již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Osvětlil žalobci, že důvod pro povolování této krytiny spočívá především v tom, že plastové šablony imitující eternitovou krytinu, které nahradily původní dřevěný šindel, ale v současné době se pro zdravotní závadnost již nevyrábí, nemají v současné době jinou, resp. lepší alternativu. Oproti tomu dřevěné okenní výplně jsou běžně dostupné, a to i ekonomicky. Krajský soud se s takovou úvahou žalovaného ztotožňuje. Žalovaný připomněl, že žalobci bylo v minulosti povoleno osazení trojice plastových oken do dvorního průčelí předmětné nemovitosti. Je tedy zřejmé, že se nejedná o nedůvodné rozdíly či svévoli správních orgánů, ale o racionální postup po zvážení všech do úvahy připadajících okolností.
22. Závěrem považuje soud za vhodné zmínit, že stěžejní otázka tohoto řízení, tedy otázka výměny stávajících oken za okna tradiční dřevěná, nebyla za téměř 10 let trvání řízení zpochybněna žádným relevantním důkazem ani tvrzením. Orgány památkové péče setrvale zastávají názor, že plastová okna jsou v předmětné lokalitě nepřípustná. Žalobce pak svou procesní aktivitou opakovaně dosahoval zrušení rozhodnutí ve věci vydaných, avšak vesměs z důvodů pochybení správních orgánů při vedení správního řízení, aniž by se mu však podařilo věcně zpochybnit právě uvedený závěr o nepřípustnosti výměny stávajících dřevěných oken za plastová.

V. Závěr a náklady řízení

23. Protože se krajský soud ztotožnil se skutkovými závěry a s právním posouzením věci žalovaným, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O nákladech soudního řízení bylo podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný se práva na náhradu řízení při jednání soudu vzdal. Výrok o nákladech osob zúčastněných na řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. června 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu